

הקהל שלא היה

ר פוז מבקש את רשות הדיבור בשנית. אמר מנחה הערב, דן שילון. הקהל, ה' מכיר את הרמטכ"ל כמעט בדיבור, היה דרוך כשעלה רפאל איתן שנית על בימת בית הצנחן ב' רמת-גן, שם התכנסו ותיקי צניחת המיתלה מפני 25 שנה.

אני מצטער, אך שכחתי להת- נצל בשמו של שר הביטחון, ארי' אל שרון, שלא יכול היה להגיע הערב לטקס. אישתו מרגישה ברע. הוא שולח לכם את ברכותיו, אמר רפול בקיצור האופייני לו, וירד שוב מהבימה.

של הרמטכ"ל היא הנוכחה. עשרים וחמש שנים בדיוק אחרי הצנחת גודיה הצנחנים ב' פיקודו של רפול בפתח המזרחי של מעברה המיתלה, נפגשו לרא' שונה חיילי חטיבה 202 של ארי' אל שרון בערב להעלאת זיכרונות על הבימה וסגירת החשבונות ב' שקט באולם.

במיבצע המיתלה היו קשורים, באופן ישיר ועקיף, אנשי הצמרת הפוליטית והצבאית של ישראל כ' יום. משה דיין, שהיה אז רמטכ"ל; אריק שרון, שהיה מפקד חטיבת הצנחנים; רפאל איתן, שפיקד על

לחיישה לימנחה

הרמטכ"ל, רפאל (רפול) איתן, מת' לחש עם מנחה ערבי הצנחנים שהש' נתפסו בקרב המיתלה, דן שילון, ומבקש לחזור לבימה, לומר עוד משהו. כשדיבר רפול בפעם הראשונה הוא סיפר שמייד אחרי הצניחה עסקו רוב הלוחמים באיסוף בקבוקי הקוניאק ממנות הקרב שהצניחו להם.

מן ידיים. המיועד לתפקיד הר' רמטכ"ל, משה (מוישה וחצ"י) לוי, בא גפנו וישב הרחק ממקור מם של האחרים. דני מט בא עם אשתו, ומלבד כמה לחיצות ידיים מחייבות, לא בלט בשטח המידע' אה של בית הצנחן.

כל כוחותיו לסיוור. התוצאה הייתה שהכוח נכנס ל' מארב המתוכנן שהכינו לו המצ' רים. 38 צנחנים נהרגו, 120 נפצעו. עם סופו של הקרב נפתח החש' בון שבין שלושת המג'דים ושרון, שלא היה בשדה הקרב, ושארית

שר הביטחון לא בא לכנס הצנחנים, ותיקי קרב המיתלה

במילחמת סיני - וכן לא נסגר החשבון בין הלוחמים

שמואל מרגלית, שהיה בזקאי במיבצע, הסביר: "קשה להכיר את החברה. 25 שנים ו-25 קילו לא הולכים ברגל".

אלמלך ארמונו, שהיה אז חור' בש קרבי, ושהוא כיום מחלק' ביצים, זינק אל רפול: "אני היי' תי נוחלם שלך!".

במקום בלטו בני קיבוצים ומור' שבים. מקיבוץ בית השטיה בא לאירוע אוטובוס, ובו בני מישפ' חה של ארבעת החברים שהשתת' פו בצניחה. אחרים באו מנגבה, ואף מדפנה.

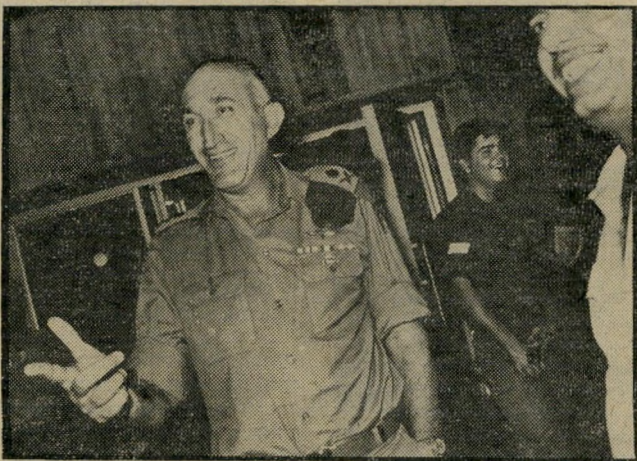
על גבי מסך הוקרנו שקופיות של צלם המיבצע, אברהם ורד, שהפכו אחר כך כרטיסי הביקור של המיבצע כולו, מוני מירז, שזוהה את עצמו כחייל פרוצה השיי'

את בית חולים השדה שקלט את הפצועים הרבים שהובאו אליו. אז גם נוצר הקרע בין דיין ושרון.

25 שנים וק"א

מ יד אחרי המיבצע התארג' גנה קבוצה של משתתפי הקרב: רפול, גור, דויד, מט ו' חופי. הם החליטו שדויד יתייצב לפני שרון ויודיע לו שהם דורשים ממנו להתפטר, אם לא, הם יפרי' שו מצה"ל בהפגנותיו.

לפני שדויד בא לשרון, נודע העניין לשרון. הוא הזמין לליש' כתו, כעדים, את אהרון יריב ו' אברהם תמיר, שלא היו שייכים ליחידה, ואת חמשת הקצינים.

י'יה מהמות

אלוף משה (מוישה וחצ"י) לוי, שרבים מנבאים שהוא יהיה הרמטכ"ל הבא, הירבה ללחוץ את ידי הלוחמים האלמונים, שבאו לאירוע. לוי, שהיה אז קצין וזטר בקרב, זוהה את מרביתם, והעדיף לשבת עימם בצד, הרחק מהבימה.

רפול ומט שתקו, האחרים דיברו. הטרידה אותם אחר כך השאלה מי הלשין לשרון. 25 שנים אחרי הקרב באו לע' רב מרגש אנשים שהם כיום אל' מונים, ואחרים שהם דמויות מוכ' רות בצבא ובפוליטיקה הישראלית. למרות שמהאירוע נעדרו חופי, שרון וגנדי, בא רפול והתקבל כ' גיבור. גם דויד וגור לחצו כל הז'

הוא שטענו שאילו בא שרון, עלול היה שלא להתקבל בחמי' מות. רפולוגים טוענים שהשיחה של רפול, מי שהיה ב' 1956 אחד מפקודיו של אריק, היתה מכוונת.

חי'בוק למוזכירה

מעניק מרדכי (מוטה) גור, שהיה מג'ד בזמן המיבצע, לפקידת ה' גדוד, שרה ירון. שרה התרגשה עד דמעות אך הוסיפה, לאיזון, שהיא היתה גם פקידה של מפקד החטיבה 202, אריאל שרון, כיום שר הביטחון.

גודד שהוצנח באיזור מצבת פרק; מוטה גור, שהיה אז מפקד הסיוור האלים, שניסה לחצות את המעבר ושילם על כך ביוקר; אהרון דויד שהיה מפקד גודד; רחבעם זאבי, שהיה אז ראש מטה פיקוד הדרום, ושעליו אומרים ש' הוא סיפק את הכיסוי להוראה ה' בלתימאשרת של שרון לחצות את המעבר.

האלוף (מיל') חופי היה אז סגן מפקד החטיבה, אלעד פלד ומאיר עמית היו קציני מיבצעים של פיי' קוד דרום. דיין הורה אז לשרון שלא לנוע. שרון ביקש רשות לסיוור, התשו' בה היתה חיובית ומסוייגת: סיוור, אבל לא אלים. שרון הטיל את

כולם

היו שם

א ישר זאת למחרת יועצו האי- שי של שרון, כשנשאל אלי' לנדאו מדוע לא הופיע השר בכנס, אמר: "לא ידעתי שלא היה שם. אם הוא לא היה, זה בוודאי קשור בהיסטוריה של העניין." דובר משרד הביטחון, דני ויינ' ריך, אמר לעומת זאת, שהגירסה

(המשך מעמוד 53)

ריקים. מצאתי רק מיכתבים, נייר' רות ומלשירים, שהקצינים לקחו לבתיהם.

הילדים

מתביישים

ל נזר בית פרטי ויפה, גינה מטופחת ברחוב שקט וירק בדכאו, בקומה הראשונה נמצא העסק המשגשג, ובקומה השניה מתגוררים הוא ואשתו. ילדיו כבר פרחו מן הקן.

"לילדים יש קונפליקטים, אך הם לא מדברים על כך לעיתים תכופות. הם לא אוהבים את דכאו, ומתביישים להיות מדכאו. יש לי בן בן 32, כשהיה בן 11 לקחתי אותו לקיבוץ, אך הוא לא הסתגל לחיי הקיבוץ, וחזר לגרמניה. לי דאבוני, בתי נשואה לישראל, אך גם היא חיה בגרמניה. בתי הקט' נה ניסתה גם היא את חיי הקיבוץ, אך ללא הצלחה. בישראל היא הוצגה כג'ולי מדכאו, וזה מאוד לא מצא חן בעיניה. חלומי היה שילדי יגורו בארץ, ושאני אסע אחיהם."

מה מחזיק אותו בדכאו? "העסקים! אין לי חברים כאן, ואני לא ביחסי ידידות עם הסר' בבים אותי. כשאני לוחץ יד לשר' לום למישהו מהדור שלי, הרבה פעמים אני חושב: אולי הוא היה קצין האס"א, שרצח יהודים וש' היה אחראי למות מישפחתי באוש' וויץ? לדעתי, השינאה עדיין קיי' מת, אך היא נסתרת. אנשים מתור' בתים ואינטליגנטים יודעים להס' תיר רגשות, חוץ מאשר כשהם במצב של שיכרות. גם זה קורה. השינאה קיימת, השאלה היא רק איך היא מתבטאת."

"אחרי שהוקרנו בטלוויזיה הסרט שואה, פנה אלי מנהל בית הספר הגרמני ושאל אותי אם אני מוכן, כיהודי, לשוחח עם התלמידים על הנושא. משום שאני רגיש מאוד לנושא, שוחחתי עם התלמידים ואף דאגתי להביא את הרב היהודי מימנכן, ואת נשיא הקהילה ה' יהודית ואורחים נוספים כדי לשור' חח עם התלמידים. להפתעתי הם התייחסו ברצינות ובכבוד רב לשואה. היו בלית תלמידים שזו היתה להם הפעם הראשונה בחי' הם שראו יהודי. היתה זו הזדמ' גות של שילוב העבר, ההווה וה' עתיד, באזוני דור שהוא, לכאור' רה, חף מפשע, אך הנושא באחי' ליות ההיסטוריה."

לנר הוא פעיל באירגון בני ברית. הוא גם מארגן החלפת קבור' צות של סטודנטים ומורים בין ישראל וגרמניה. כשכאים אורחים רשמיים ר' אח"מים מישראל לדכאו, מבקש ממנו ראש העיר לשמש כמדריך במחנה. בשנה שעברה הדרך קבוצה של חברי כנסת שבאה מ' הארץ. "אני מאוד גאה ביהודתי. כותבים עלי בעיתונים, אני נותן ראיונות בטלוויזיה. אני לא מת' חבא. להיפך!"

"בענייני לגור בדכאו או במינכן או בכל עיר אחרת בגרמניה - זה אותו הדבר. כל היהודים בי' גרמניה יושבים באותה סירה. אני מבין אנשים שנשארו בגרמניה אחרי המילחמה, ושנתקעו בגלל העסקים, אך יש לי פחות הבנה ליורדים."

למרות פחדיו שמילחמה עלולה לפרוץ בכל יום, ושקורות העבר עלולים לחזור בהווה או בעתיד, מרוצה לנר בגרמניה. הוא חי ב' נוחיות. יש לו בית יפה, אשה נאה ומכוננית חדשה. הוא אוהב את ישראל ומרגיש שהוא שייך. "בישראל אני מרגיש שאני נמצא בין בני עמי, אך גרמניה היא ה' מציאות. העובדות משפיעות ב' חיים. אי אפשר להתפרנס מרג' שות".

אורנה גלון